

3

Sharon

Het bed voelt vreemd.

Haar onderbroek voelt vreemd.

Het licht valt verkeerd.

Er is...

Ze is weer in slaap gevallen. Moet wel. Alles voelt nog steeds raar en het licht klopt niet. Waarom is er eigenlijk licht? Wat is er met haar gordijnen? Haar hoofd voelt alsof ze nog lang niet is uitgeslapen. Een zware deken van watten ligt over haar hersens. Haar schedel bonkt. Haar mond en haar keel voelen als schuurpapier. Ze wil het glas water van haar nachtkastje pakken, maar durft haar ogen nog niet te openen. Vorige keer dat ze zo wakker werd, had ze de avond ervoor stiekem van de bessenlikeur van Leo gedronken. En toen boorde het daglicht een gillend gat in haar voorhoofd.

Eerst maar eens voelen.

Sharon schuift haar handen onder de deken. Ook die voelt trouwens raar. Dikke ruwe stof schuurt over haar blote armen. De deken lijkt van geen kanten op haar eigen dekbed. En wie houdt ze nou voor de gek? Dat harde ding waar ze op ligt is haar eigen matras niet. Ze tast naar de randen en voelt links een gladde houten richel die ze ook niet herkent. Naar rechts loopt het matras veel verder door, alsof ze eindelijk het dubbele bed heeft waar ze al een half jaar om vraagt. Haar hoofd ligt op een slap flutkussen.

Dit is niet haar bed.

Sharon laat haar handen langs haar zijden naar beneden glijden. Ze heeft gewoon een T-shirt aan... Maar dat is niet gewoon, want waarom zou ze haar pyjama niet hebben aangetrokken bij het slapengaan? En waarom kan ze zich eigenlijk niet herinneren dat ze naar bed is gegaan? Is ze ergens logeren? Even flitst een gedachte of een herinnering door haar hoofd, iets met een uitstapje of een schoolreisje. Maar voor ze de flard beetheeft, is hij alweer weg.

En die onderbroek voelt echt heel raar.

Haar handen willen niet verder. Sharon dwingt zichzelf om door te gaan. Haar vingertoppen raken iets papierachtigs. Dik en frommelig. Het is haar een raadsel wat ze –

Luier!

Sharon schiet overeind en gooit de deken van zich af. Haar hoofd protesteert met bonzende pijn en het licht laat haar ogen tranen. Ze kijkt naar beneden.

Ze heeft inderdaad een T-shirt van haarzelf aan. Stromae, haar favoriete zanger. En onder dat T-shirt...

Ze heeft een luier om. Een fucking luier. En aan de dikke bult te zien heeft ze hem ook nog volgeplast. Fleur uit haar klas heeft een babybroertje en ze herkent de aanblik, herkent hoe het ding aan de buitenkant voelt.

‘Wat de fuck, mensen!’

Ze brengt haar handen al naar de plakstrips om het smerige ding los te maken, kijkt om zich heen of haar onderbroek ergens ligt.

Naast haar kreunt iemand.

Sharon duikt opzij, weg van het geluid, en dondert met een klap het bed uit, op de brede houten planken van de vloer. Het geluid dreunt door het... Ze kijkt om zich heen. Huis? De kamer waar ze zich bevindt komt haar in geen enkel opzicht bekend voor. Later zorg. Wie kreunde daar?

De beurse plek op haar heup waar ze net op gevallen is negerend, kruipt ze terug naar het bed. Op de verre kant van het dubbele matras ligt iemand onder de grove bruine deken. Blonde krullen op het kussen.

‘Ris? Ben jij dat?’

Als antwoord klinkt weer een kreun, en de vorm draait zich om. Haar vriendin lijkt nog in diepe slaap, maar het is haar tenminste. Ze is niet alleen, Mariska is er ook.

‘Ris, word wakker!’

Maar het antwoord is een snurk.

Vaag hoort ze voetstappen in de verte. Voetstappen op hout. Iemand is wakker. De stappen komen dichterbij. Sharon kijkt koortsachtig om zich heen. No way dat ze haar in die luier zien. Waar zijn haar kleren?

De kamer ziet er oud en vies uit. Behang met bloemetjes en ouderwetse versierselen krult aan de randen, en in de hoek zijn twee hele stroken naar beneden gekomen. Het bed is van bleek en gebutst hout, met een rechtopstaande plank aan het voeteneind en een grotere achter de kussens. Het licht in de kamer komt van een kaal peertje dat aan een stroomdraad aan het plafond hangt. Aan het hoofdeinde van het bed hangen zware donkerrode gordijnen voor twee ramen.

Aan de overkant van het bed staat een lage ladekast tegen de blinde muur. Sharon haast zich om het bed heen en trekt de bovenste twee lades tegelijk open. Bingo! In de linker lade, naast een stapeltje van die grote luiers – ze trekt een gezicht – liggen haar kleren, netjes gevouwen en gestapeld.

De voetstappen klinken inmiddels alsof ze al bijna direct buiten de kamer zijn. Sharon kijkt in de richting van het geluid. Aan die kant van de kamer zitten twee deuren in de muur. De rechter heeft een slot, de linker zo’n rond schildje met bezet/vrij. Behalve dat in het halfronde raampje geen ‘vrij’ of ‘bezet’ staat, maar een woord dat ze niet kent: ‘szabad’. Sharon grist haar kleren uit de lade en haast zich terug om het bed heen, naar de linker deur.

Ze glipt de badkamer in op het moment dat ze een sleutel in de andere deur hoort. Net was ze nog opgelucht dat er iemand wakker is. Maar nu is ze vooral bang. Op de tast vindt ze een lichtknopje naast de deurpost, een rond zwart ding met zo’n stokje dat in twee standen kan staan. Ze trekt het stokje naar beneden en met een klik springt de kleine badkamer in zicht.

‘Sharon?’

Ze kent de stem die ze door de badkamerdeur hoort. Ze graaft door de wol in haar geheugen. Dat is toch... mevrouw Pender? Van opluchting doet ze bijna nog een plas in die vieze luier. Dus toch een schooltje? Heel even ziet ze een half bekertje rode limonade voor zich. Maar waar slaat die luier dan op?

‘Ik kleed me aan, mevrouw!’

‘Oké, neem je tijd. De rest slaapt toch nog.’

Sharon wacht even tot ze de voetstappen van mevrouw Pender hoort weglopen, maar het blijft stil. Alsof ze aan de andere kant van de deur staat te wachten.

‘Mevrouw?’

‘Ja?’

‘Eh... waar zijn we eigenlijk?’ *En waarom heb ik een luier aan?* durft ze er niet aan toe te voegen.

Het blijft weer even stil.

‘Weet je wat? Ik leg alles wel uit als jullie allemaal wakker zijn, oké?’ Mevrouw Penders stem klinkt niet helemaal normaal, valt Sharon ineens op: een beetje gestrest, een beetje gemaakt, te hoog en te opgewekt. Ze hoort Nick in haar hoofd vragen: *Is dit niet de verkeerde richting?* Het voelt als een herinnering, maar ze heeft geen idee waaraan.

Sharon kijkt om zich heen in de badkamer. Een wastafel naast de deur, laag toilet in de ene hoek, en in de andere hoek ziet ze goddank een douche achter een plastic gordijn met verbleekte tropische vissen. Alles is smoezelig en roestig, en op veel plekken ziet ze vlekken van wat Leo altijd ‘het weer’ noemt. Maar de gevouwen handdoeken op het plankje naast de douche zien er schoon uit, en de shampoo op de wastafel lijkt haar nieuw.

‘Ik ga even douchen denk ik!’

‘Prima plan Sharon. Tot zo.’

Als ze voetstappen hoort weglopen van de badkamerdeur, trekt ze eindelijk haastig de plakkers los. De volgeplaste luier smakt met een harde plof op de zwart-witte tegelvloer. Met een vies gezicht schopt ze het ding in de hoek onder de wastafel. Ze trekt haar T-shirt over haar hoofd, haakt haar beha los en stapt onder de douche. Het water komt bonkend op gang en blijft wel een minuut koud, maar dat maakt haar weinig uit.

Ook met koud water kan ze het vieze gevoel van zich afspoelen.

Droog, schoon en met haar kleren weer aan gaat ze terug de slaapkamer in, waar Mariska nog steeds onder zeil ligt. Op de rand van het bed trekt ze sokken en sneakers aan. Ze schudt aan Mariska’s schouder, maar haar vriendin is niet wakker te krijgen.

Dan maar eens verkennen waar ze eigenlijk zijn. Ze loopt naar de andere deur en draait de knop om. De deur blijft dicht. Ze trekt, ze duwt, maar er zit geen enkele beweging in. Met haar hand op de knop zakt ze door haar knieën. Gehurkt draait ze nogmaals aan de knop, terwijl ze tussen de deur en de deurpost loert. Eén grendel verdwijnt als ze de knop omdraait. Maar een tweede grendel onder de eerste, op de hoogte van het sleutelgat, blijft koppig op z’n plek.

Ze zitten opgesloten.

Mevrouw Pender heeft ze opgesloten.

Ze loopt om het bed heen en blijft staan voor de bruin gevlekte spiegel boven de

ladekast. Automatisch gaan haar handen naar haar haar, dat een kansloze explosie om haar hoofd vormt. Ze kijkt haar spiegelbeeld in de ogen. Ze is wakker geworden in een vreemd bed, in een vreemde kamer. Ze had een luier om. Ze kan zich nauwelijks iets herinneren na de grote pauze gisteren. En mevrouw Pender doet vaag en raar. Ze knippert driftig om de tranen weg te werken die haar zicht vertroebelen.

Alors on danse, zegt haar T-shirt in spiegelschrift. Ze heeft zelden zo weinig zin gehad om te dansen.

* * *